

— Да, да — каза дѣдото, — имамъ два: моя Рикардо и Герда, — но лицето на стареца изведнажъ се помрачи още по-вече; той си спомни, че Герда не ще позволи никому да я възседне, а Едди е боленъ...

— Господи, нима Женю може да умре?... Та той ми е едничкия, докторе... Възможно ли е?!...

— Изпратете по-скоро, — бързаше докторътъ — иначе не отговарямъ.

Валдковски позвъни за слугата, а докторътъ бързо пишеше рецепта за лѣкъ противъ дифтеритъ.

— Главния коняръ, по-скоро... — извика Валдковски на стария слуга. — Не, не, азъ самъ... А Вие, докторе, щомъ напишете рецептата, изпратете я по него... Ето въ тази чанта я турете. Той бързо донесе отъ кабинета си една малка чанта съ ремъкъ. — Азъ отивамъ въ конюшната... — Бързайте.

Дѣдото почти тичаше и едва се не блъсна въ Рита, която излизаше отъ терасата. Тя тръгна слѣдъ него разтревожена и печална: за нея не бѣше тайна, че Женю е боленъ, но не знаеше опасно ли. Дѣдото и внукътъ му живѣха отдѣлно и не ѝ казваха нищо. Искаше ѝ се да попита дѣда си за Женя и се завтече подирѣ му, като се мъчеше да надвие страхливостъта, която винаги я обхващаше, щомъ видѣше дѣда си. Валдковски и Рита бързо стигнаха до конюшната, но старецътъ не се обърна ни веднажъ: той като че ли не чуваше дѣтскитѣ стъпки слѣдъ себе си.

— Да се оседлаятъ Рикардо и Герда... Трѣбва да се отиде до града: Женю Генадеивичъ е опасно боленъ, лѣкарство трѣбва да се донесе най-късно